

BEROERDE DAGEN.

Neen ! Dat gaat nooit weer uit het geheugen ! Alles kwam zoo inééns, kouselings zonder dat iemand het hoorde noch zag, tot het plots bij ons was, naast ons. 't Was zóóveel dat wij de dingen met onze oogen niet konden omvatten noch overkijken en het draaide in ons hoofd verward dooreen. 't Was een kinema, 't liep al-maar-door, al-maar-door ! En er ontrolden zulke wonderde dingen, zoo schoon en zoo rechtvaardig dat een groote zachte zoetheid als een zijden manteltje over ons viel en de blankheid van ons lichaam zoo wondervol beroerde en besidderde.

Het begon met die woede van Foch toen hij bemerkte dat de moffen over den heiligen Marne getrokken waren en hij begon te vloeken van alteratie, zijn hooge Fransche botten aanschoot en er onder trapte tot ze hals over kop terug over 't water vlogen of er in. Daarna die opneukers ! 'n Lap hier, een smete ginder, een stamp in 't midden, altijd raak, altijd raak tot het gegeven gevaarte begon te waggelen en te rollen te rollen ! Toen, als een schreeuw die de gansche wereld deed trillen ! Het Belgische leger dat zijn oppersten sprong maakte, waarvoor het vier volle jaren zijn stalen spieren had gespannen en in enkele uren bevocht, waarvoor de Tommy's maanden lang en machteloos hadden gestreden. Iederen dag bracht zijn groote gebeurtenis, onverpoosd beukte en rammelde men op het gevaarte, het begon te waggelen, te kraken, het ontmoortelde en de ziel der dingen lag weldra bloot.

Toen stond het plots voor ons wat wij noch gehoord noch gezien hadden : het ineenzakken van het formidabelste ding wat ooit op de wereld overeind stond en zijn koude schaduwen wierp tot in de uiterste woestenijen van onbeschaafde streken. Wij zagen den keizerstroon ineensteren, koninkrijken verzinken, hertogdommen vergaan en hoorden den ontzaggelijken slag van het Pruisische barbarisme. De cultuur lag er in den spartelenden chaos van ijzeren botten en kanons !

Toen kwam de memorabele 10 Novemberdag. De revolutie waaraan zeventig duizend gewapende mannen deel namen raasde over Antwerpen en zagen wij hoe de lieden die vier jaren lang op de mooie plaveien hun botten krampachtig te samen sloegen ter eere hunner oversten, thans hun officieren uit hun auto's joegen, hun kokarden en epauletten afrukten, uit de vergulden zetels der kommandantur schopten en zich als de meesters aanstelden ! Het was fantastisch ! Den volgenden avond brandden de talrijke lichten te Antwerpen, de duisternis weg en, het in het donker zoo sprookjesachtige Antwerpen, waar alleen de hannekensuit aan ontbrak om ons in vroeger eeuwen terug te denken, herrees in het zilver der elektrische zonne. Ongeloovig schudde het volk de ontzetting af en troste te samen, de straten zagen zwart van blijde menschen.

Boven hét rumoer uit der revolutie, hoorde men ginder in het Westen het brieschen der Leeuwenwelpen en nader en nader het harte kloppen van het vechtende vaderland, nader en nader dreunen den stap van Hem, den Verlosser ! En God ! Wij hebben het mogen beleven den aftocht der Hunnen, met hun bekiste mosselkarren, hun logge, steenachtige auto's, hun grofheid en hun vuiligheid ! Die duizenden vieze karretjes behorzeld door 't wraaklustige populo.

Almeteens was het zeer stil geworden. De einders zwegen sinds dagen. Onze straten werden niet meer becrest door den dreun van Duitsche loodpooten. De papegaai van mijn geuur herhaalde zijn eeuwig gezeur : « Weer 'n mof ! » niet meer. Ze waren weg en wij konden het niet gelooven ! We konden het niet gelooven, tot wij almeteens, Vrijdag, Prinskensdag, in de eerste grauwte van den winderigen vriesavond, in de verte het gegrol hoorden van 't kanon, ronkende als in een Leeuwendroom.

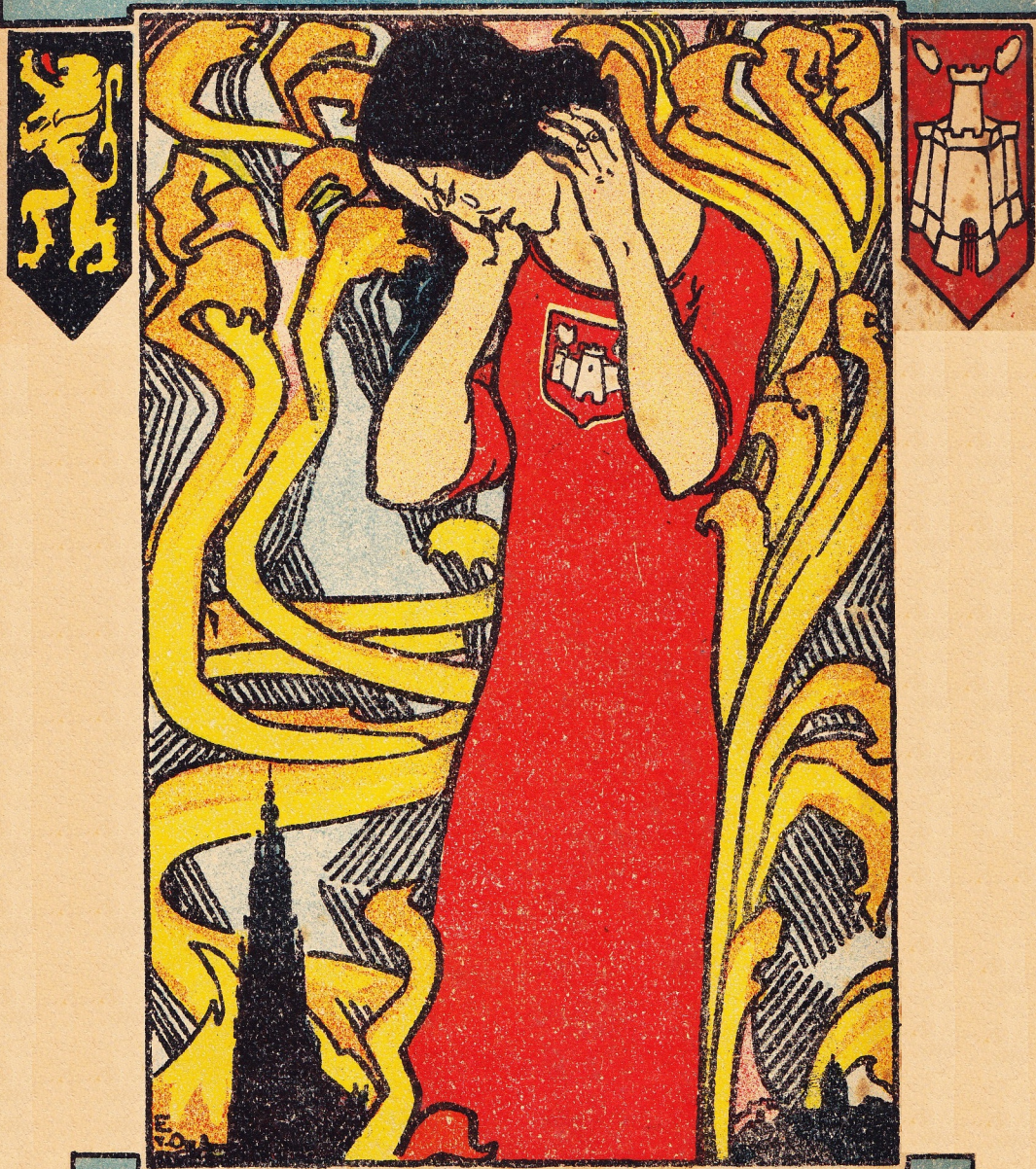
Op de boulevards reden de lichte paarden der Belgen, kadanseerend vol rythmus. Het staal hunner zwaarden blauwde teertjes, hun lichaam lag ietwat gebogen of zij nog ter patrouille waren onder het tasten van moordkogels. Van verre kondt ge al zien dat 't geen moffen waren, aan zooveel gratieus waren wij in jaren niet meer gewoon. Heb ik dan een der eerste paarden, bij een plotsen, korten halt gestreeld, dat wijd-vlokkend

zijn prachtige kop in de hoogte wierp, vlamoogend van vreugde, opsnuivend reuken uit verre verleden, en heb ik de hand gedrukt van iemand die aan het hoofd reed, maar dien ik niet kende, maar voelde dat het was de hand van een vriend, een broeder die zijn leven zoolang voor mijn welzijn veil hield.

Des avonds zaten in de kinema's geen Duitschers meer, maar echte Belgische soldaten. Het lied des Vaderlands zong uit vedels en trompetten, zong uit ons harte en uit onzen bevenden mond.

En wat er volgende dagen kwam was nog meer beroerd, nog inniger bewogen, de straten vol vlaggen, vol rumoer. Carolus die schreeuwde, de Beiaard die huppelde over de blijde verlostte stede, de ziel der vrijheid die schreide in warme regens van geuren, tot wij vandaag onzen Koning hebben gezien, onzen Konning, den jongen held van een jong volk.

IN DUITSCHE DAGEN

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN.

IN
DUITSCH E D A G E N

door

G. RAAL

